

medarbejdere herfra over og lagde ind i andre typer stillinger i ministerierne. Det var det, der var årsag til, at man jo kom frem til, at der var brug for en redegørelse og en vurdering og en betænkning.

Det, jeg har sagt, er, at der kan ansættes én, og det, regeringen har gjort, er at ansætte informationsmedarbejdere, og jeg kan sige, at i mit eget tilfælde er det en medarbejder, der betjener og servicerer pressen.

Villy Søvndal (SF):

Jeg synes alligevel, det er et interessant holdningsskift, og jeg synes, det er uendelig svært at få ministeren til at forholde sig dels til sine egne udsagn, dels til statsministerens tidligere udsagn. De er jo nemlig så klare, at de næsten burde bøjes i neon og stå i det nye regeringsprogram. Jeg gentager bare ét af dem, nemlig at det kun er en meget svag statsminister, der er nødt til at omgive sig med den type folk.

Nu har finansministeren ikke selv villet drage konklusionen, men er det udtryk for det, den tidligere oppositionsleder sagde, at det kun er en meget svag statsminister, der gør den slags, og kan man så i øvrigt tillade sig at slutte videre i retning af den nuværende statsminister? Deler finansministeren også opfattelsen af, at det er en meget udansk måde at gøre det på?

Jeg spørger, fordi det jo er meget klare udtryk fra en mand, der tidligere var i opposition og i dag er statsminister, og det er vel rarest, at folk gennemgående har de samme synspunkter, både når de er i opposition og i regering.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil godt spørge ministeren, om det faktisk ikke er sådan hos den lange række af ministre, der nu har fået disse politiske pressemedarbejdere, at ministeren sammen med den pågældende medarbejder tilrettelægger en pressestrategi, og så går den pågældende medarbejder ud og henvender sig til journalister, giver dem bestemte af regeringen eller af den pågældende udvalgte oplysninger, ikke nødvendigvis oplysninger, som giver et retvisende billede samlet set af den sag, der er tale om, måske endog oplysninger, som er, skal vi sige, noget doktorerede. Og hvem står så til ansvar for det? Hvem står til ansvar for det, spørger jeg ministeren. Hvilket regelsæt skal sikre, at en minister på den måde i praksis kommer til at kunne overholde ministeransvarlighedsloven?

Vi får et mellemlid ind mellem ministeren og offentligheden og Folketinget, som ikke kan gøres ansvarligt, og det lægger op til allehånde former for misbrug. Derfor er det en demokratisk unode, som er blevet indført. Jeg medgiver, at den ikke er opfundet af den her regering, det er ikke det, jeg siger, den er opfundet tidligere, men den griber jo om sig nu, så det er helt forfærdeligt.

Kl. 14.25

Jeg beder bare ministeren forholde sig til det enkle spørgsmål, om ministeren overhovedet ikke kan se et demokratisk problem i det.

Aage Frandsen (SF):

Når vi fra SF's side tilbage for 5-6 år siden tog initiativ til, og nogle andre også var enige i, at man skulle have orden på det, som foregik på det tidspunkt, var det ud fra, at vi ville have rene linjer, og det, der ligger i 1998-betænkningen er jo, at man fik rene linjer. Der er ikke tvivl om, at det, den daværende regering har gjort siden 1998, og det, den nye regering gør nu, er inden for disse rene linjer.

Men så vil jeg godt alligevel spørge finansministeren, hvilke overvejelser der ligger til grund for, at denne regering trods alt har valgt så mange politisk udpegede, ikke partiorienterede nødvendigvis, men politisk udpegede medieformidlere, rådgivere, pressefolk til at varetage det job, frem for at den valgte nogle fra, skal vi sige, systemet, som der har været tale om i de fleste tilfælde tidligere. Der må have ligget nogle politiske overvejelser over, hvorfor man vælger nogle politiske personer til at være formidlere frem for at bruge nogle fra embedssystemet.

Jeg vil gerne understrege, at det ikke er, fordi jeg mener, det er forkert i henhold til 1998-betænkningen, men det er, fordi jeg mener, at man som politiker altid skal overveje, om det, der ligger inden for rammen, alligevel er det rigtige, og hvilke risici der er i den forbindelse.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jamen man må jo spørge de enkelte ministre, ud fra hvilke kriterier de har ansat. Jeg har noteret mig, hvem der er ansat på særlige vilkår, men jeg kan jo omtale det, jeg selv har ansvaret for i Finansministeriet. Det er en informationschef, det er en informationschef. Opgaven er at servicere presse og borgere, at sikre, at den information, vi har mulighed for at give, også kommer ud.